

Stilhed & Storm

Simon Zander

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Inge Greis

Omslagsillustration: Rasmus Jensen, rasmusillustration.dk

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-56-6

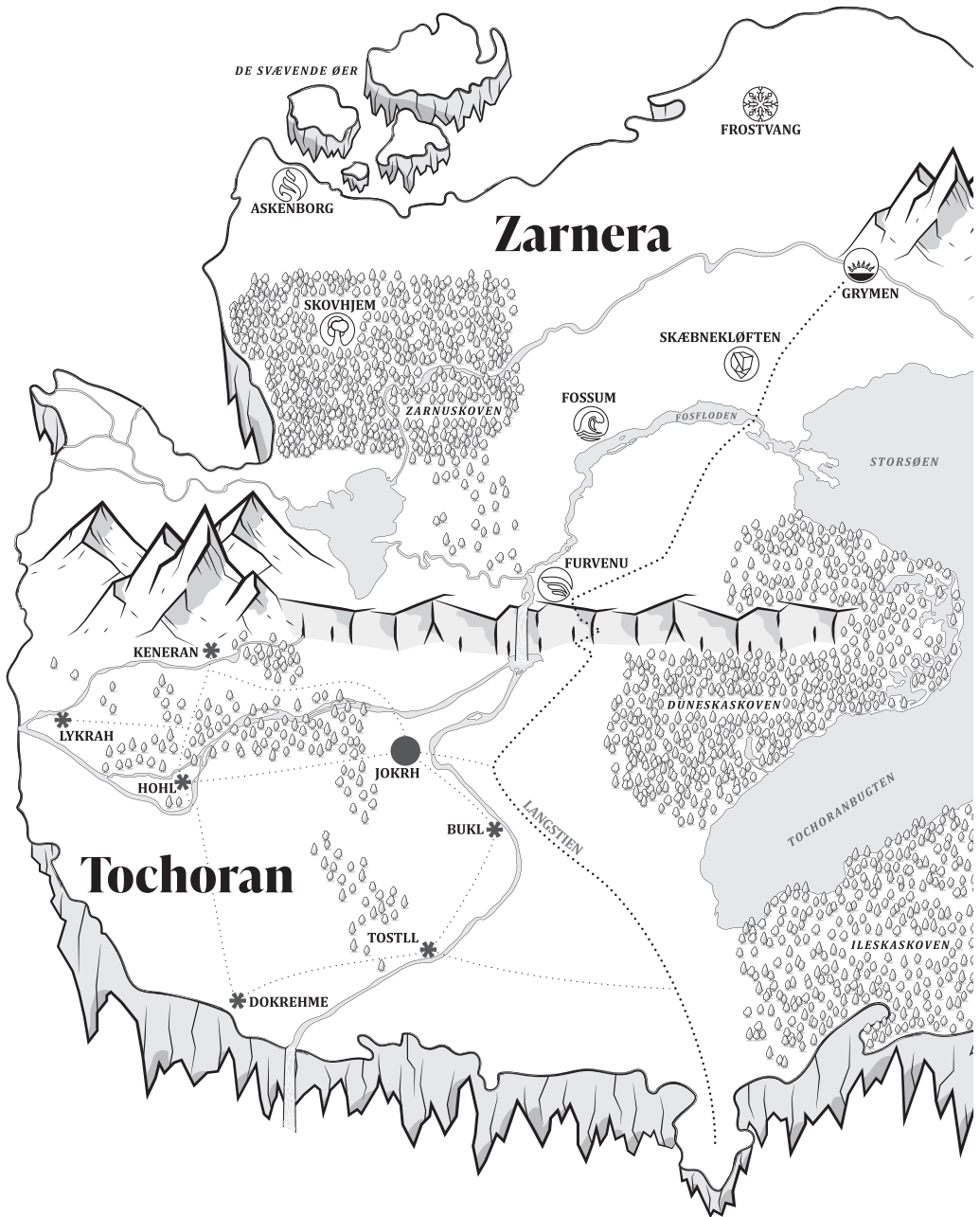
Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog
uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere
med kildeangivelse i anmeldelser.

SIMON ZANDER

STILHED
&
STORM

SONETRILOGIEN 2

HI READER

OM BLODSOLE

I Tochoran og Zarnera regnes en alder i blodsole.
På en blodsol går fem rødsole bestående af 54 dage.
Altså i alt 270 dage.

Omregnet til jord-år er alder derfor lidt anderledes:

1 blodsol	$\approx$ 0,74 jord-år
15 blodsole	$\approx$ 11 jord-år
20 blodsole	$\approx$ 15 jord-år
30 blodsole	$\approx$ 22 jord-år
40 blodsole	$\approx$ 30 jord-år
60 blodsole	$\approx$ 44 jord-år
100 blodsole	$\approx$ 74 jord-år
150 blodsole	$\approx$ 111 jord-år
250 blodsole	$\approx$ 185 jord-år

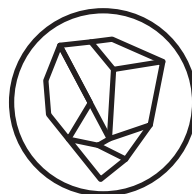
Zarnernes kundskaber

Be

ildens
styrke

Urn

mystikkens
dyb

Lu

kuldens
greb

Kuda

lysets og
mørkets magt

Sve

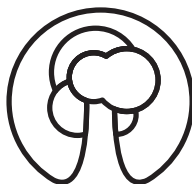
vindens
vej

Ge

vandets
vælde

Jem

naturens
kunst

PROLOG

Skæbnen

„Må vinden bære hende.“

„Hun finder sit endeligt ved vandfaldet.“

„Hun er for ung.“

De hviskede alle sammen om Storm. Det vidste hun. Vinden bar deres stemmer og lod ordene finde vej til hendes ører. Men de måtte sige hvad som helst, for snart ville de fortryde.

Storm løftede hovedet og kiggede på rækken af *zarnu*, der gik foran hende. Hun var yngre end dem alle sammen, og hun skulle prøves sammen med dem.

Hun havde set frem til dagen hele sit liv. Dagen, hvor hun ville vise sit værd. Dagen, hvor hun for første gang ville beherske en kundskab.

De passerede gennem fæstningens store haller og buegange, mens *zarnu* stod på række for at betragte dem og hviske om hende. Vinden susede ind gennem de glasløse vinduer, og fugle sang fra reder i fremspring under loftshvælvingerne.

Processionen ændrede formation, da de nåede porten ud til

klippebalkonen. De stillede sig i en halvcirkel foran den. Storm, der havde gået bagerst, stod længst til venstre.

Den tunge dør åbnede sig, og en rasende vind piskede ind, idet en *zarnu* trådte frem.

Det var Storms moder. Surasve var stærk og smuk. Hendes dragt med posede ærmer og ben var sort som hendes hår. Blikket var vildt som lynild, og smilet storslået. Med hænderne lavede hun en mægtig bevægelse, der fik vinden til at slå om og smække porten i bag hende. Storm skød sit endnu flade bryst frem og tog fat om skæftet på begge våben, der sad i bæltet. Hun ville se rank, stærk og mægtig ud, og på ingen måde vise sin bekymring over, at hun ikke vidste, hvad der nu skulle ske.

„Styrke til jer,“ sagde hendes moder til halvcirklen. „I har alle studeret *Sve* i mange blodsole. Modsat de seks andre kundskaber, er det umuligt at afprøve vindens vej, før den er studeret og forstået til fulde. I har alle ønsket at beherske Furvenus kundskab, I har haft tålmodighed, og jeres lærere har nu vurderet, at I er klar til at bestå testen. Testen, som vi værner om, og som ingen *zarnu* skal kende, før hun står over for den. En ad gangen skal I nu vise, om I for alvor er klar til at beherske *Sve*, vindens vej. Det foregår på den anden side af denne port. Her vil I stå over for vinden selv, og kan I besejre den, vil I blive belønnet med kundskabens allerædlestes gave: Jeres vinger.“

Anspændtheden ændrede sig, og en forventningsfuld sitren gik gennem de andre, men ingen sagde noget.

Gad vide, hvad det vil sige, at vi skal stå over for vinden selv? tænkte Storm, men bed sig hårdt i tungen. Alle hendes lærere havde formanet hende, at hun måtte holde fokus, så det gjorde hun.

Storms moder fortsatte sin tale. „Før I træder gennem porten, skal I være helt sikre på, at I er klar. For lige så stor, som belønningen for succes er, lige så alvorlig er konsekvensen ved et

nederlag. Behersker I ikke *Sve*, vil denne prøve være det sidste, I gør.“

Selv vinden syntes at holde vejret. Ingen blæst hylede ned gennem fæstningens gange. Ingen brise fik Storms gevandter til at blafre.

Vinden kan bære dig, messede Storm i tankerne. Vinden kan blæse for dig, vinden er en igangsætter, en livsskaber. Hun forestillede sig tavlen i klasselokalet, hvor hendes lærere gang på gang havde tegnet vindkort, fortegnelser over vingemanøvrer, og forklaret om termik og luftmasser. Hun kunne det hele udenad.

„Det er tid,“ sagde Surasve. „Solbe’Orba, vil du træde frem for at lade dig teste?“

Den *zarnu*, der stod længst til højre, tog et langt skridt frem og satte en næve for brystet, før Storms moder førte hende gennem porten, og den lukkedes efter dem.

De andre måtte nu gisne om, hvad der foregik ude på den anden side. Storm havde spurgt alle, men ingen ville fortælle noget. Hendes lærere, de ældre studerende, hendes moder; alle havde de sagt, at hun måtte vente, til det blev hendes tur.

Så det gjorde hun. På trods af, at ventetiden nu syntes længere end nogensinde før.

Først evigheder senere gik porten op. Storm forventede, at Solbe ville træde ind med et imponerende vingefang. Men kun Storms moder stod i åbningen.

Klarede hun den ikke? Skal moder præsentere hende? Storm greb ud efter sine våben, blot for at have noget at holde fast i.

Den næste i rækken blev kaldt frem, og heller ikke hun kom ind igen. Ej heller den næste.

En efter en blev de taget med udenfor. Ud på Klippebalkonen. Ingen af dem vendte tilbage.

Da den næstsidste *zarnu* blev taget med, var Storm så tør i munden, at hun kunne have tømt Fosfloden for vand. Tiden

sneglede sig afsted, og det gav et sæt i hende, da hendes moder endelig åbnede porten og sagde hendes navn.

„Stormsve’Sura.“

Hun måtte tage en dyb indånding og lukke øjnene, før hun trådte frem og lagde næven for brystet.

„Jeg er klar, moder,“ sagde hun og håbede, at det var sandt.

Hun fulgte med udenfor.

Furvenu stod helt ude på kanten af klippevæggen, som skilte Zarnera fra landet i syd. Den høje fæstning var bygget hen over Fosfloden på stenbuer, og dens spir rakte ind i himlen. Klippebalkonen strakte sig ud over det sted, hvor Fosfloden forvandlede sig til et imponerende vandfald, der faldt ned fra klippen.

Grå mosaikformationer lå under Storms fødder, da hun fulgte moderen ud mod det hvide marmorgelænder. Hun havde lyst til at spørge, hvad der skulle ske, men turde ikke.

Vinden piskede og rev i hendes klæder og hår. Det beroligede hende. Vinden var hendes ven. Vinden ville bære hende og blæse for hende.

Et sted under dem lød det brusende vandfald.

Først, da hendes moder nåede helt ud til kilens spids, standsede hun og vendte sig mod Storm. Ansigtet var svært at aflæse, for der var så mange følelser på én gang. Kærlighed, forventning, stolthed, angst, men mest af alt alvor.

„Du er den yngste, der nogensinde er blevet udsat for testen,“ sagde moderen med en uvanligt svag stemme. Hun rømmede sig. „Stormsve’Sura. Træd op, og mød vinden.“

Surasve tog et skridt til siden og pegede på gelænderet. Der var en lille platform helt ude på spidsen, som kun lige var stor nok til et par fødder.

Storm mærkede blodet forlade ansigtet, men hun ville ikke vise frygt.

Mener moder virkelig, at jeg skal stille mig derop, når der er hundredvis af stenkast ned til jorden under os? tænkte Storm, før hun knejsede beslutsomt med nakken.

Moderen rakte en hånd frem. Deres fingre mødtes, og Storm mærkede et hurtigt klem, før hun stod på platformen og kiggede ud over landskabet, der strakte sig ud i det uendelige langt, langt under hende. Floder bugtede sig afsted. I horisonten i øst var der skov, og mod sydvest lå Tochoran.

Vinden slog og piskede og rev.

Det er nu. Det er her, jeg skal møde vinden. Modstå den, så jeg ikke falder, tænkte Storm og bød vinden velkommen. I stedet for at lade den styre hende, lod hun den smygge om sig, finde vej gennem hår og klæder. Hun lyttede til den og frydede sig. Det var let, og på intet tidspunkt var hun ved at falde.

Ikke, før noget skubbede hende i ryggen.

Det var et hårdt stød, der med det samme fik hende til at falde forover.

Og nu kom landskabet under hende nærmere.

Vinden piskede mere rasende end før. Hår slog mod ansigtet, og øjnene fyldtes med tårer, der blev revet væk af den voldsomme vind, mens hun hvirvlede rundt. Hun så vandfaldet, hun så klippen, hun så himlen, jorden under sig, det hele hvirvlede sammen til en usammenhængende masse. Det susede for ørerne, og på en syvendedel af et øjeblik nåede hun både at spekulere på, hvem der havde skubbet hende, om det havde været hendes moder, om det ville gøre ondt at ramme jorden og, hvordan det føltes at dø.

Vinden sang til hende, mens hun faldt med højere og højere hastighed. Hun var en del af den, mens hun styrtede mod jorden. Det fik hende til at smile. Aldrig før havde hun været så tæt på det element, hun havde studeret så længe.

Hun ville mærke denne følelse for altid.

Storm rettede sig og bredte armene ud for at føle det hele, og hun var ét med vinden. Hun var de pulsslag og luftstrømme, der skubber til alting. Hun var brisen, og hun var stormen.

En smerte løb ned over hendes ryg. Som to hvidglødende knive, der kløvede huden og kødet.

Så spredte hun sine vinger.

Ildtunger slikkede op omkring hende. Kullene under fødderne var næsten hvidglødende af varme, og alligevel kildede det blot. Vinden blæste gennem gårdspladsen og gav mere liv til flammerne, der blidt kyssede hendes hud, men aldrig skadede den.

Det var let. Det havde ikke taget hende mere end en blodsol at forstå *Be*, ildens styrke. I sammenligning med *Sve*, der krævede stor koncentration og ofte hjælp fra andre *zarnu*, var dette ikke sværere end at puste et lys ud.

Storm smilede til sin moder, der var kommet helt til Askenborg, og da hun var færdig med sin lille opvisning, gik hun hen til Surasve med en næve for brystet.

„Jeg er stolt af dig,“ sagde moderen.

„Jeg vil lære en kundskab mere.“

„Allerede?“

„Jeg kan mere, moder.“

„Vil du ikke komme hjem til Furvenu for en stund?“

Storm rystede på hovedet, og moderen smilede overbærende.

„Det ville næsten også være en skam. Du er talentfuld, og med flere kundskaber kan du nå langt.“

Så Storm tog til Frostvang, hvor hun lærte om sne og kulde. Hendes øjenvipper var hvide af rimfrost, og huden blå i den første tid, men inden længe mestrede hun også *Lu*, kuldens greb. Hun kunne fremmane en snestorm og få iskrystaller til

at danse i cirkler. Hun nød denne kundskab og blev i den kolde fæstning i flere blodsole, før hun rejste videre til Skovhjem for at lære om *Jem* og sidenhen Fossum for at studere *Ge*.

„Ikke mere nu, Stormsve, kom hjem til Furvenu,“ sagde hendes moder, da hun kom for at se vandprøven.

Moderen var blevet gammel. Ansigtets rynker var som et furet landskab set oppe fra skyerne.

„Jeg kan mere,“ sagde Storm.

„Man er begyndt at snakke. Du kan fem kundskaber. Du lærer så let, som en sky glider over himlen. Ingen andre end vores regent kan beherske alle syv kundskaber.“

„Fem er ikke syv, moder.“

„Vær ikke fræk. Det ser forkert ud. Alle ved, at Kahina er gammel. Der er flere i Grymen, der, ligesom du, har tillært sig mange kundskaber, og alle er kandidater til at blive regent. Og alle hedder de *Kuda*, som vores regenter altid har heddet. Nogen kunne få den tanke, at du selv vil stille op, når tiden kommer.“

„Nogen har vist allerede fået den tanke.“ Storm kiggede op mod den grå himmel. Det var ikke, fordi hun ikke havde overvejet at stille op som regent. For det havde hun. Men for Storm var det ikke en drøm om at regere Zarnera, der drev hende fra fæstning til fæstning. Nej. Som hendes moder havde sagt, kom læringen let til hende, og hun nød det. Hver gang hun mestrede en ny kundskab, følte hun sig mere hel. Som om det hele tiden havde været meningen, at hun skulle beherske dem.

„Jeg skal nok stoppe efter den næste, moder.“

„Den næste?“ Moderen så forfærdet ud. „Ikke flere nu, Storm. Jeg beder dig.“

Men Storm rejste sig og foldede sine vinger ud. Den kolde luft fra gråvejrsmorgen smøg sig om hende.

„Styrke til dig,“ sagde hun, før hun slog med vingerne, lettede og satte kurs mod Skæbnekløften.

Urn, mystikkens dyb, var svær at mestre. Skæbnetrådene var flygtige og svære at fastholde, men Storm havde aldrig opgivet en kundskab før, og hun havde ikke tænkt sig at gøre det denne gang. Så Skæbnekløften blev hendes hjem i mange blodsole, og det var her, hun var, da hun modtog besked om moderens død.

Storm brugte én dag på at sørge, før hun fortsatte sine studier, for trådene fremstod nu klarere for hende.

Endelig oprandt dagen, hvor hun skulle troppe op foran Eora, den dvælende sone med form som en rosa ædelsten.

Storms blik gled over de fremmødte, før hun kom i tanke om, at hun ikke ville finde moderens ansigt.

Så i stedet rakte hun ud efter skæbnetrådene. Én spådom var alt, hun skulle præstere, før hun ville blive betragtet som besidder af sin sjette kundskab.

Hun spejdede i det rosa skær, spillede let med fingrene og lukkede øjnene halvt, så alt blev sløret.

Nu. Nu så hun dem. Et sølvfarvet net, der forbandt alting. Hun lod en finger glide langs flere af dem, forsigtig med ikke at skubbe eller ændre. Hun lyttede efter de vibrationer, de gav, når hun rørte dem. De førte hende videre, og dér. Der var én, der var tykkere end de andre. Tykkere, end hun havde set en skæbnetråd før. Den havde en rødlig glød over sig, og hun rørte den forsigtigt.

Alting forsvandt. Kun Storm og den ene skæbnetråd var tilbage i et mørkt tomrum, før en anden verden tittede frem.

Alting var rødt, som var det dækket i blod. Hun var på en sveden græsmark, og foran hende stod en mørkkklædt skikkelse og pegede mod himlen. Storm kiggede op mod en blodrød sol.

„Det hele skal flyde frit,“ sagde skikkelsen, og med et øredøvende brag forsvandt solen.

Alting blev igen sort, og her stod Storm endnu med fingeren på tråden, før et nyt billede dukkede op. Hun så nu en ældre

udgave af sig selv, stående i en cirkel af mennesker, både *zarnu*, *tochu*, *zarny* og *tochy*. De stod om skikkelsen fra før. De ville standse den i dens forehavende, og for sit indre hørte hun deres navne. Hun så deres skæbnetråde flette sig ind og ud mellem hinanden.

Og Storm vidste med sig selv, at når den dag kom, var det hendes skæbne at hjælpe.

IMIRA

Inferno

„Hvad er dette?“ Bellebes stemme svirpede som en hidsig ildtunge gennem luften og brændte sig ind under Imiras hud. Stemmen kom inde fra gemakernes anden afdeling.

Hvad har vi nu gjort forkert? tænkte Imira og kiggede sig hastigt om i sit kammer, der var fyldt med høje bogreoler og rødpolstrede møbler. I midten af rummet spillede ilden i det cirkulære ildsted. Imira kiggede på flammerne og søgte styrke i dem, mens hun satte en fortand mod sin underlæbe og forberedte sig på lidt af hvert. Emba stod ved hendes side, og Imira havde netop givet lærlingen en seddel, der fortalte om deres forestående flugtplan.

„Læs den senere,“ hviskede Imira åndeløst i sidste øjeblik. Hun var endnu chokeret over, at Emba netop havde fremmanet en daggert af ild, og Imiras moder var allerede tæt på at selvantænde.

„Hvad skal det betyde?“ skældte moderen. Hun kom skridt-ende tilbage til Imiras afdeling med sin metalstav i den ene

hånd og en håndfuld af Embas klæder i den anden. Moderens sorte hår var sat op i en avanceret knold, og ansigtet havde et anklagende udtryk. Sort læder sad tæt til hendes aldrende krop, der endnu var smidig og stærk.

„Hvorfor ligger alle dine ting fremme, *tochu*?“ spurgte hun. „Er du på vej nogen steder hen? Du vidste ikke på forhånd, at vi ville finde dig en ny lærerinde!“ Den vrede, som moderen rettede mod Emba, fik Imiras indre til at krympe sig som en hundehvalp, der blev slået om og om igen. Men i stedet for at vise det, rankede hun ryggen. Det, vidste hun, var forventet.

„J-jeg ...“ stammede Emba, og hendes flammespejlende øjne flakkede vildt og søgte Imiras blik.

„Ud med sproget!“ Bellebe skreg så højt, at Imira mærkede tyngden mod sin rygrad stige. Presset ville have knækket den, sådan følte det, men synet af den fortvivlede Emba gav hende styrke til at stå imod.

„Emba var lidt i tvivl om, hvordan hun kunne sammensætte sine smykker med vores tøj,“ skyndte Imira sig at sige. „Om det ville sømme sig.“

Bellebe kylede demonstrativt klæderne fra sig på gulvet.

„De smykker derinde vil aldrig sømme for en *zarnu* fra Askenborg, det har du da vel sagt hende?“

Imira hørte næsten, hvordan moderen i slutningen af sætningen tilføjede ordene: *dit våde stykke brænde*.

„Imirabe, følg med,“ kommanderede moderen og flåede døren op.

Imira sænkede hovedet og gik hen mod sin moder, der endnu holdt døren. *En uventet venlig gestus?* overvejede hun, men Bellebe kiggede ikke på sin datter.

I stedet så hun vurderende på Emba. Imira fulgte sin moders blik og forsøgte at gætte, hvad hun kiggede efter, men alt, Imira så, var den lærling, hun havde haft boende den sidste tid. En

pige, hun var kommet til at holde af, som var hun den datter, Imira aldrig selv havde fået. Emba havde et kønt, rundt ansigt, der kun var skæmmet af et ar under øjet. Hendes mørke hud og nøddebrune hår havde en helt særlig glød i skæret fra ilden. Imira nød, hvordan Embas brune øjne kom til at ligne flydende rav, når hun så ind i flammernes liv.

Bellebe rejste en hånd for sit bryst, mens hun endnu betragtede den nervøse *tochu*.

„Styke til dig, Embabe,“ sagde hun med stille røst, før hun drejede dramatisk rundt og gik ud med hastige skridt.

Imira tøvede kort, for hun havde lyst til at blive tilbage hos Emba og trøste hende, men Bellebes kommando havde været tydelig, så hun lukkede døren og fulgte moderen.

„Hvad i ildens navn er det, du ikke fortæller mig, Imirabe?“ råbte hendes moder uden så meget som at vende sig mod sin datter.

„Jeg fortæller dig alt, moder,“ løj Imira. Hun anstrengte sig for ikke at lyde svag og forberedte sig på at møde moderens skuffede blik.

„I planlægger at flygte.“ Det var end ikke et spørgsmål, blot en hvislende anklage.

Hun har regnet det ud, tænkte Imira.

„Imirabe’Belle, det er dit navn.“ Moderens stemme steg i styrke. „Belle! Det er *mit* navn, du soder til. Du er råds kvinde nu. En *zarnu* med dine ringe evner burde bøje sig i asken og takke alle, der har ophævet dig til den position. Netop her til aften har Harlabe, Urlabes søster, forladt Askenborg i vrede over, at hun ikke fik den plads i rådet, som det var blevet hende lovet, og så ... så takker du for pladsen på denne måde. Jeg gav dig til næste blodsol til at vise dit værd, og du var så tæt på. *Så tæt*.“ Bellebe vendte endnu ikke blikket, men fortsatte med sine dundrende skridt gennem Askenborgs korridorer.

Imira måtte løbe for at følge med.

„Moder ...“

„Du kan kalde mig Bellebe.“ Moderen stoppede og vendte sig, så Imira kunne se skuffelsen, hun kendte så godt. Blikket ramte som en pisk, der fik Imira til at udstøde et lille hyl. Følelsen af den forsømte pligt over for moderen havde sat sig som en fysisk smerte, der isnede i hendes bryst.

„Ynkkelig.“

Mindet om de stolte blikke, Bellebe havde sendt hende, da Imira blev valgt til at sidde i rådet, blev flamberet væk, og hun fandt sig selv siddende på gulvet for sin moders fødder med forbitrede tårer i øjenkrogene. Hun ville gøre alt for, at moderen igen ville kigge stolt på hende.

„Det var bedre,“ sagde Bellebe, der kendte sin datters tanker blot ved at se på hendes ansigt.

„Den *tochu*, du har skabt derinde ...“ fortsatte moderen, pegede tilbage mod Imiras gemakker og tog en dyb indånding. „Hun kan blive en brik i vores slægts fremdrift. En farlig brik. Men også værdifuld.“ Hun sænkede stemmen, og en rynke samlede sig i hendes pande. „Vi burde gå til rådet og fortælle om pigens nyfundne evner. Men jeg vil først vide, præcis hvor langt de rækker.“ Et smil spillede i Bellebes mundvige.

Imira så op på sin moder og blinkede tårerne væk. Det lunefulde ansigt var næsten umuligt at læse.

„Hvis du vil vise dit værd, Imira, må du bryde dit lille venskab med pigebarnet. En følelsesmæssig påvirkning af den kaliber kan vise os, hvad der gemmer sig i hende.“

En usynlig tyngde mod Imiras hoved fik hende til at bøje nakken. Hendes moder havde kaldt hende *Imira*, ikke *Imirabe*. Det havde en større magt over hende, end hun ønskede, det skulle have. Men den blotte tanke om at forråde *Emba* fik hende til at skælve. *Lige nu sidder Emba og venter på, at mørket skal falde på, så vi kan flygte.*

„Men mo... Bellebe, hvis jeg stikker en flammetunge i ryggen

på Emba, vil det knuse hende. Vi er blevet så tætte.“ Imiras stemme var bedende, men hun beherskede den. Det *måtte* hun gøre, hvis ikke hun ville opdne et nyt vredesudbrud.

„Og deri ligger effektiviteten,“ svarede Bellebe. „Det er jo blot et lille skuespil, og så kan I kysse og kramme, når det er overstået.“ Hendes vrede fra før var nu helt væk, og et kærligt, håbefuldt smil fik Imiras hjerterytme til at sænke sig. Det var den type smil, Imira havde jagtet hele sit liv. Et lille tegn på, at hendes moder syntes, hun var værdig. At hun var elsket.

Jeg håber blot, at Emba kan tilgive mig. Hun er stærk. Hun skal nok klare den, overbeviste Imira sig selv om. Hun tog en dyb indånding, før hun rømmede sig og fortalte moderen om flugtplanen.

Bellebes smil fik en helt anden og uafslæselig karakter, da Imira havde talt færdigt. Sammen gik de ned til kammeret ved siden af porten.

Lyden af hektiske fodtrin lød ude fra indgangshallen.

Imira stod stille i mørket og håbede brændende, at Emba skulle nå sikkert frem. Lokalet var køligere end resten af Askenborg, og selvom Imira sagtens kunne holde til kulden, gjorde den hende ilde til mode. Både hun selv og moderen trak vejret så lydløst, at Imira blev i tvivl, om de stadig var i live, eller om det var sådan her, det føltes at være død.

Med en høj lyd gik døren op, og fra det svage lys ude i hallen så Imira konturen af Emba, før døren igen blev lukket. Embas vejtrækning kom i hurtige stød, og Imira havde lyst til at give sig til kende, træde hen til Emba og omfavne hende. Men det kunne hun ikke; det var essentielt for moderens plan, at Imira forstenede sig. *Du er ligeglad med det fremmede pigebarn,* sagde hun til sig selv og spændte i kæberne.

I mørket fumlede Emba med noget, og Imira holdt vejret, for nu skulle det vise sig, hvad hendes lærling rummede af kræfter. Om hun i en presset situation ville tænde ild og mere til. Det syntes at tage en evighed, før der skete noget.

Endelig skød en flamme op fra Embas hånd og oplyste lokalet. Imira formørkede sit blik efter bedste evne og ventede på, at Emba skulle se, hvad hun nu havde kastet lys over.

De ravglødende øjne faldt på Imira, og Emba begyndte at skælve.

Imira selv stod bag sin moder, der uden tvivl gav Emba et af sine særlige ansigtsudtryk, der enten viste vrede eller ubehagelig fornøjelse.

„Imira?“

Hendes navn krøb sig frygtsomt ud af Embas mund, og hun havde lyst til at svare blidt, men det var nu, hun havde chancen for at vise sit værd og få sin moders gunst. Så hun lod mørket falde over sig.

„Hold kæft, *tochu*!“ spottede Imira, og det føltes som en pisk mod egen ryg.

Det havde en hjerteskræende virkning. Embas øjne mistede deres glød, og flammen i hendes hånd sank sammen, indtil mørket havde overtaget igen.

„Imira?“ gentog Emba med en hvisken.

Bellebe skabte en håndfuld flammer, der skød ud på væggenes fakler med en fart, der tvang Emba til at dukke sig. „Hun bad dig holde kæft, *tochu* ... Så du er rigtig på nattevandring? Hvor troede du, du skulle hen?“ hvislede Bellebe.

Imira var nødt til at bide sig i tungen, da Embas blik tryglede hende om hjælp.

„Jeg troede ...“ bad Emba.

„Du troede sikkert en masse, som intet hold har i virkeligheden. Du troede, hvad du gerne ville tro.“ Bellebe rørte sig ikke, mens hun talte.

Imira blev klar over, at hun snart var nødt til at tage en større del i den skånselsløse opførsel, hvis hun skulle overbevise moderen om, at hun var beundringen værdig.

„Imira,“ sagde Emba for tredje gang.

Med et forstenet hjerte trådte Imira frem foran sin moder uden at vise sine sande følelser.

„Jeg beder dig.“ Emba rakte den hånd frem, der ikke var forbrændt efter rådets voldsomme behandling af hende.

Imira forestillede sig, at hånden var et ækelt uhyre, og vrængede ansigt ad den.

„Jeg troede, vi var venner?“ hikstede Emba.

Så er det nu, tænke Imira, og efter bedste evne efterlignede hun sin moders fremtræden, da hun sagde: „Venner? Tåbelige tøsebarn. Hvordan kunne du da tro det?“ Den stemme, der kom ud af hendes mund, var så kold og fremmed, at hun selv blev bange for den.

Imira skælvede, da faklerne på væggene blussede op, og hun så i Embas øjne, at det var hende, der fik dem til det. Flammerne rev sig løs og voksede i størrelse, og Imira mærkede varmens uanede styrke. Embas *Be* havde nået uhørlige højder på kort tid, og Imira *mærkede* ligefrem, hvordan kræfterne emmede af lærlingen.

Hun havde også på fornemmelsen, at flammerne ville brænde, når de nåede hende. Hun fik ret.

De løbske flammer tog til, og med en blussende autoritet omdannede de rummet til ét stort bål. Alt var hvidglødende varmt, og Embas skrig blandede sig med ildstormens brøl. Skyldfølelse borede sig gennem Imira, mens flammerne trykkede mod hendes hud. Hun forsøgte febrilsk at takke dem for deres varme, men flere steder på kroppen trængte flammerne igennem huden, åbnede den og gravede sydende sår.

„Få flammerne væk!“ råbte hendes moder et sted i bålet.

Imira løftede sine håndflader og greb famlende ud med sin *Be* for at mane de dødelige flammer væk.

Modstanden var stor. Imira kæmpede for at få fat i flammerne, og for hvert hyl Emba udstødte, tog de til i styrke.

„Emba!“ råbte Imira. „Du bliver nødt til at stoppe. Jeg mente det ikke.“ Hun hørte angeren i sin egen stemme og håbede, at Emba hørte det samme. *Bare moder har set, hvad hun ville.* Det syntes vigtigt for Imira, selv nu, hvor de var i stor fare.

Langsomt begyndte bålet at aftage, og de hidsige flammer slap en efter en Imiras hud, der sydede flere steder. Endnu en gang hævede hun hænderne, og den velkendte følelse af kontrol over ilden strømmede igennem hende. I samarbejde med sin moder førte hun flammerne tilbage til faklerne, hvor de hørte hjemme.

Emba så til med store, uforstående øjne.

Imira så, hvor knust Emba var. Hvordan hun havde ødelagt al det, de havde opbygget. Fortvivlet rakte hun en hånd frem, men Emba trak sig bort som et skræmt dyr.

„Emba,“ sagde Imira blidt. „Det var bare en test.“ Ordene var dybfølte, men de klingede hult mellem de svedne vægge.

„H-hold dig væk,“ hikstede Emba og vendte sig mod døren.